

таритѣ да се качватъ възъ гората. Тия дохождатъ и като научили приятната новина че нѣма Турци захващатъ да шетятъ изъ лагера и да взиматъ кой каквото аресалъ — губери, покривки, пушки и пр., и когато така рѣцѣтъ имъ били пълни съ разни нѣща и стоели — тѣ отведнѣжъ съзрѣли че на върхътъ св. Никола се явили нѣкакви хора, разумѣва се Турци, и всичкитѣ наши мѣгновенно се въспиратъ като стѣлбове, кой въ каквото положение е билъ. Стоятъ, чакатъ топовни гърмежи и смъртъ . . . Но гърмежъ нѣма. Тия хора, които се показахъ на върхътъ, стоятъ и като че ги разгледватъ. Най-послѣ единъ отъ тѣхъ сиѣма шапката си и я вдига на горѣ; нашитѣ офицери машинално отговарятъ на това привѣтствие като направили сѣщото и слѣдъ туй отъ страната на мнимия неприятель се чува викъ: «ура!» Нашитѣ разумѣли каква е работата, та и тѣ сами викатъ въ вѣсторгъ «ура!» и отиватъ да посрѣщнатъ не Турци както отъ най-напрѣдъ мислили, а нашитѣ офицери и солдати отъ орловскій пѣлкъ, и бѣлгарскитѣ дружини съ Генерала Скобелева на чело. Тогасъ настана обща радостъ, горѣщи цалуваня, вѣсторгъ и нови викове «ура!» Генералътъ заповѣда да се запишатъ имената на тримата юнаци, братя Максютенко и на Яковлева, които се върнахъ назадъ въ своя лагерь и донесоха радостното извѣстие че Шипка е взета.

И така неприятельтъ се скрилъ. Нашитѣ войски завзехъ височинитѣ и укрѣпленията на Шипченския проходъ, който начала да се нарича съ общо име Шипка: пѣтувахъ на » Шипка », дохождахъ въ Габрово » отъ Шипка », говорихъ за шипченскитѣ » битки отъ 5-й и 7-й Юлий. Така и ние ще наричаме Шипка това извѣ-